

[Valdemar Thomsen.]

en enestaaende Chance for ad politisk Vej at gøre en virkelig Indsats for at naa det Maal, som vi stræber mod: Landbrugets økonomiske Ligeret med andre Erhverv. Landmændene vil efter det kummerlige Resultat, denne Samling gav, indse, hvis de da lægger de partipolitiske Brillen til Side, at der i September kun er eet at gøre, nemlig at støtte det Parti, der ene af alle og i alle Forhold helt og fuldt gik ind for Landbrugets berettigede Krav. Chancen ligger i, at hverken Regeringen og dens Partier eller det nuværende Landstingsflertal faar det afgørende Ord at sige i det andet høje Ting.

Deri har det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch saa afgjort Ret: det nuværende Landstingsflertals Gerninger dømmer det. Chancen for Landbruget ligger i, at der i Fremtiden bliver Mulighed for at føre en Politik, der kan gavne baade Arbejder og Bonde og virke saaledes, at Kapitalen nu langt om længe kan faa sin Part af Krisens Byrder. Det kan ske derved, at der gennem Lovgivningsforanstaltninger foretages en Udligning af Landbrugets Tab paa de ca. 2 Milliarder og Højfinansens Gevinst paa vel nok nu omkring ved $\frac{1}{2}$ Milliard. Her bliver altsaa Tale om en Overføring af Milliardbeløb fra de ganske faa Procent af Velhavere, der betyder saa uendelig lidt med Hensyn til at skabe det Forbrug, der er nødvendigt for at sætte Arbejde i Gang, om at tage disse Milliardbeløb fra de ganske faa Procent af Velhavere, der har de store Indtægter og de enorme Formuer, og overføre dem til den værdiskabende Del af Befolkningen. Dette nødvendige Arbejde vil det nuværende Landstingsflertal ikke egne sig til; saa meget har vi i hvert Fald lært i indeværende Samling.

Skulde Regeringen trods den forhaabentlig ændrede Situation til Efteraart vise Tilbøjelighed til at fremture i den nu herskende efter min Mening økonomiske Misforstaaelse — hvad man ikke paa Forhaand kan vide noget om, fordi der, som sagt, i Landstinget er vist den een Vej, og det er at forhandle med Kapitalens Repræsentanter —, saa vil den forhaabentlig hurtigt blive belært om, at Signalerne maa ændres. Derom er der ikke to Meninger, og det er da heldigvis det Indtryk, man underhaanden faar her i Salen, at det ikke er den almindelige Arbejders Ønske, at Storindustri og Højfinans skal leve højt paa Landbrugets Bekostning.

Tusinder af Landmænd og rettænkende Vælgere i andre Erhverv, der er klar over,

hvor det bærer hen ved det nuværende Magtforhold i Landstinget, vil sikkert sammen med os sætte alt ind paa, at den foreliggende Chance bliver udnyttet, ogsaa fordi det, medmindre dette sker, før eller senere maa og vil komme til en afgørende Kamp mellem et organiseret Landbrug og de Magthavere, der enten ikke vil eller ikke kan give Landbruget Arbejdsvilkaar, der staar i Forhold til den samfundsnyttige Indsats, der øves, og i Forhold til det, som andre tjener. Begivenhederne i Fjor Sommer taler i den Henseende et manende Sprog til den danske Rigsdag, og med Landbrugets økonomiske Ligeret for Øje vil man sikkert forstaa, at Det frie Folkeparti gaar ud til Sommerens Arbejde med godt Humør. Vi gør det ikke mindst, fordi vi ved, at i den Kamp, der forestaar, har vi Ret og Rimelighed paa vor Side.

Hans Hansen (Rørby): En Rigsdags-samling er nu igen ved at være afsluttet. De fornødne Bevillinger er givet paa Finansloven og nu her ved Tillægsbevillingsloven, saa det mægtige moderne Statsapparat med alle dets Funktioner kan rulle videre. Naar man har haft Lejlighed til i Finansudvalget at være Vidne til den Strøm af Sager, der gaar gennem Finansudvalget, kan man godt anstille den Betragtning: Hvor stor er egentlig Folkestyrets Indflydelse paa Administrationen af Statsapparatet? Finansudvalget er jo et Sted, hvor man saa at sige ser Statsadministrationen bag Kulisserne. Jeg vil ikke forklejne nogen af Finansudvalgets Medlemmer eller Finansudvalgets dygtige Formand, jeg vil endog sige, tværtimod, det har saa sandelig ikke manglet paa Flid og Dygtighed hos Finansudvalgets enkelte Medlemmer; men Opgaiven, der ligger for Finansudvalget, er efterhaanden, takket være den Tendens i vor Politik, at Staten skal ordne alle Ting, blevet saa kæmpemæssig, at det, som var Socialdemokratiets Ideal: det mest mulige under Statens Kontrol, har ført os ud i en Administration, som i væsentlig Grad ikke foregaar fra Rigsdagen, men fra den røde Bygning.

Nu skal dette ikke være sagt som nogen som helst Slags Kritik mod Administrationen; jeg tror, vi har en dygtig og ubestikkelig Embedsstand, som tilrettelægger og ordner omhyggeligt og samvittighedsfuldt. Men hvor bliver Folkestyret af? Den Opfattelse, som vel endnu raader i store Dele af Folket, at det selv skal styre sine offentlige Sager, er i Virkeligheden i Dag saare langt fra sin Virkeliggørelse, og jeg er ikke bange for at